

Na Brněnsku nasbírali peníze, koupili věci pro studny, protože problém v Africe číslo jedna je pitná voda. Vykopali místním studny, nainstalovali čerpadla, na které tady sbírali ty peníze. Naučili místní, jak se o studny starat, jak je čistit.

Když přijeli za půl roku, v provozu byla jen jedna studna, všechny byly zanesené, protože je nikdo nečistil. Ta poslední studna mlela z posledního.

Jeden den v utečeneckém táboře v roli humanitárního pracovníka mi stačil. Změnil jsem úplně názor. Už jim nebudu nikdy pomáhat!

Posádka CZ vozu: řidič T. Holenberk a tři studenti z Pražské ČVUT, místo: Nickelsdorf, Rakousko, Směřuji v naloženém nákladáku s dalšími třemi dobrovolníky do tábora v Rakousku, kde je nyní soustředěno velké množství uprchlíků ze Sýrie, Iráku, Afghánistánu. Kromě nich je zde mimo jiné asi i 90 Maročanů a 25 Alžířanů.

Naše velké nákladní auto je materiálem naplněno až po střechu. Máme potraviny, ovoce, teplé oblečení, balenou vodu, hygienické potřeby, léky, boty, příkrývky a. j. Hledáme nějakého odpovědného šéfa, kterému materiál chceme předat. Miro obchází už asi potřetí celý objekt a nikde nikdo. Odtud ho posílají tam, odtamtud zase jinam. Pak to vzdává. Vyložme to tedy do skladu, navrhuji. Zkoušíme, ale sklad je samozřejmě zamčený. Tak pár krabic vykládáme na betonovou plochu.

Je celkem příjemně, nemrzne, snad to rozdáme uprchlíkům přímo my a na místě. Voláme na děti, aby si první vybrali hlavně ovoce a sladkosti. Odmítají. Máme tyčinky a čokoládu české výroby a oni trvají na čokoládách Milka, Kinder vajíčkách a tyčinkách z Německa, Mars, nebo Bounty odjinud. No... neuspěli jsme, požadované bohužel nemáme. To nic, říká smutně Katka, možná je to náhoda.

Zkoušíme to s ovocem. Jablka a hrušky se nechytají, prý by rádi banány a ananasy. Začínáme být nejistí.

Stephen Cohen: Kdo je izolován – Rusko nebo USA?

Triček a dětského oblečení máme také množství. Všechny jsou nové. Věnovala to jedna slovenská společnost, zabývající se jejich dovozem z Itálie.

Jsme v koncích. Jelikož nemáme značkové Adidasky a Pумы , děti je pohrdavě odsouvají stranou. Stejně dopadly i tenisky z turecké produkce.

Co byste teda chtěli, ptá se Michal jednoho z dětí, které nás překvapilo velmi dobrou angličtinou.

Nejprve trochu ostýchavě, ale pak už sebevědomé „chalanisko“ říká: Chceme mobily s neomezeným kreditem. Ať můžeme surfovat na internetu a volat domů, jak se máme, nebo ještě lépe tablety. Ty se dají použít univerzálně, a také se dají lépe prodat.

A kam chcete jít v Německu?

Já do Mnichova, říká to „chalanisko“. Mám rád fotbal, chci chodit na Bayern. Ty by si měl hlavně chodit do školy, oponuje mu Mišo. Klukovi se zdála představa chození do školy natolik směšná, že se začal upřímně řehtat. Na co chodit do školy? Vždyť dostaneme podporu 1.800,- € a z toho nádherně každý vyžijeme!

A co chceš v Německu později dělat? Zkouší Mišo dále. Nic. Když nám přestanou vyplácet po třech letech podporu, půjdeme do Nizozemska, potom do Švédska, Norska nebo Anglie a tam zase ty tři roky na dávkách vydržíme. Pracovat nikdy nebudeme, není proč. Začínal jsem si klást otázku, zda jsme s materiálem na správném místě.

A vy jste odkud, ptáme se mladíka, asi tak ve věku 20 let, který stál poblíž se svým otcem a asi mámou.

Z Maroka, říká s úsměvem.

Tak to jste museli urazit obrovský kus cesty, než jste se sem dostali, uklidňuji sám sebe.

No, jak se to vezme, odpovídá. Letadlem z Casablanky přes Istanbul do Bělehradu. Odtud již taxíkem na chorvatské hranice. Po 8 hodinách jízdy ve vlaku jsme vystoupili tady v Nickelsdorfu, říká perfektní francouzštinou název svého momentálního bydliště. Zde budeme asi 3 dny a přijede pro nás rodina z Paříže. Oni tam žijí už asi 30 let. Je to bratr mojí mámy. Budeme u nich na začátku bydlet a požádáme si tam o sociální výpomoc. Z té se tam dá skvěle vyžít a pořídit bydlení.

Co spočívá na dně vědomí Zdeňka Svěráka?

Nastudoval jsem si to už tehdy, když jsme se začali připravovat na náš odchod do některé evropské země. Rumunsko, Bulharsko, Maďarsko, Česko a Slovensko jsme vyloučili už na začátku, říká s úsměvem, který je znakem profesionální přípravy jeho rodiny na vtrhnutí do Evropy.

Všichni čtyři členové naší humanitární výpravy jsme se začali nechápavě ohlížet No nic, zavelel Mišo po trapném, možná 5minutovém mlčení.

Dáváme pokyn Tomášovi ať nastartuje nákladník. Velice zklamaní a naštvaní nasedáme do nevyloženého auta a rychle odsud padáme! Snad někde na zpáteční cestě potkáme jiné, nám podobné lidi, případně Cikány, bezdomovce nebo nějaké chudáky. Ti si snad náš humanitární materiál rádi rozeberou a nebudou ohrnovat rypáky, jako ti „chudáci“ běženci.

(zvedavec.org, foto: Shutterstock)